

Як тебе згадати, босоніжку,
В вересневій позолоті трав,
Соромливо-радісну усмішку
У сибірських розцвітах заграє.

Як тебе згадати, гарноброва,
Коли осінь зодягла печаль,
І похмура туманіє даль,
Мовчазна — без гомону, без слова.

Мовкне поле, обагрився став,
І утома наляга на плечі,
Я вже не промовлю: "Добрий вечір,
добрий вечір, бо я ще не спав".

Ранок не розкаже в день бадьорий,
Не програє, ані протрубить,
Що кохання поєднали мить
І уста, і радощі, і зори.

Як тебе згадати в Приураллі
Поміж чорних сосон і ялин,
Свище вітер в моторошнім шалі,
В мене горе, а у тебе син.

Я з тобою кожен день, неделе,
Без печалі, без скорбот, без сліз,
Тільки чорний облягає ліс,
Чорний ліс простерся наоколо.

Як тебе згадати, босоніжко,
Коли мчиться-рветься заметіль,

Коли важко, то поплачеш нишком
Поки я повернуся відсіль.

Не розлийся в знівеченій тузі,
Не ридай — ридання не спасуть.
Вітер квилить-проквіляє в лузі,
І за вітром голосу не чуть.